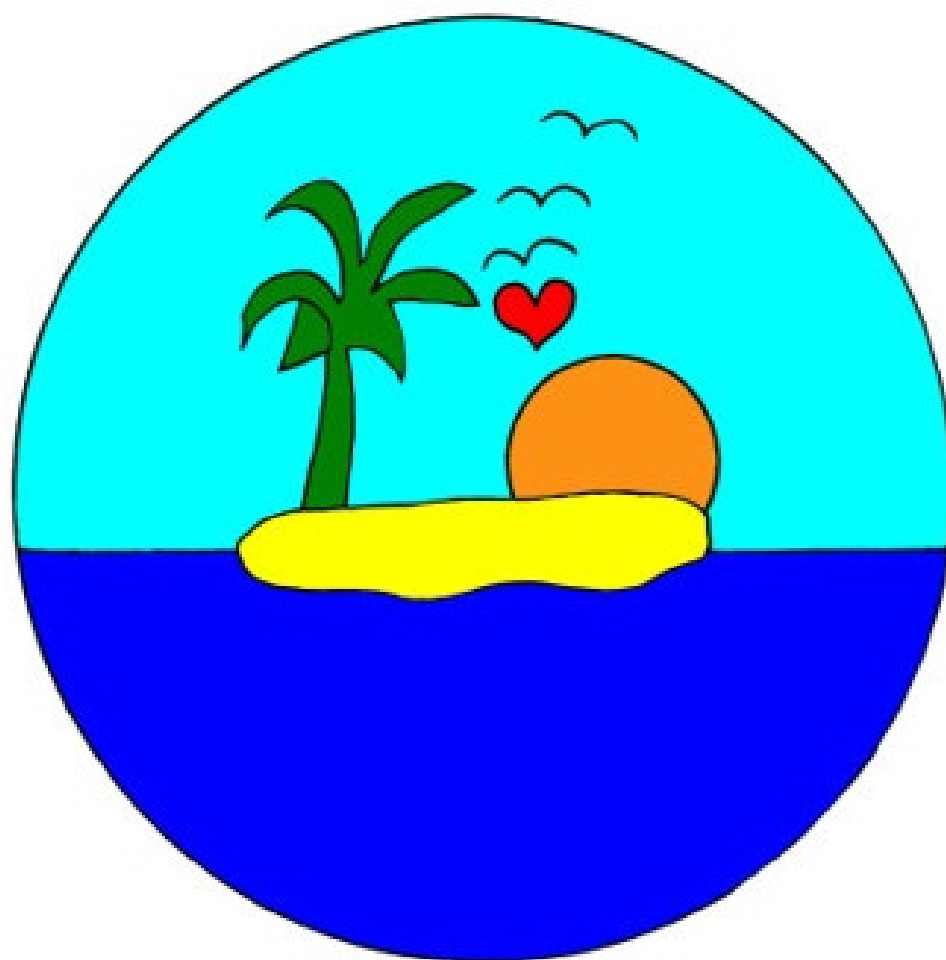

Till Taster

Malkaŝema insulo

Till Taster

Malkaŝema insulo

Erotika novelo

Enhavo

[Atentigo](#)

[Ekzamenado](#)

[Kvaranteno](#)

[Enkonduka tago](#)

[Esploro je propra risko](#)

[Ripozejo](#)

[Ludkampo](#)

[Duŝo](#)

[Diskoteko](#)

[Ĉiela Trono](#)

[Kunveno](#)

[Libera tago](#)

[Edziĝfesto](#)

[Planoj](#)

Atentigo

Tiu erotika novelo estas farita nur por plenaĝuloj. Ĝi prezentas seksumajn agojn. Se vi ne ŝatas tian prezentadon, tiam nepre ne legu tiun novelon.

Ekzamenado

„Eniru!“, komandis la grandegulo, kiu evidente estis medicinisto. La blanka kitelo rigore emfazis la altan gravecon de sia portanto. Job Harder hezitis. Kien li devis iri? Ĉu al la seĝo apud la skribotablo, aŭ al la brankardo, aŭ simple atendi antaŭ la stranga aparato, kiu troviĝis en la mezo de la kuracistejo? Ne longe li pripensis la aferon, ĉar la kitelviro senkompate puŝis lin al la seĝo. Tuj venis bombardo de centoj da demandoj: „Kial vi vojaĝis al Ritamiaro? Kion vi volas ĉi tie? De kie vi venis? Kion vi faris tie? Ĉu vi kunportas infektan malsanon? Ĉu vi jam ricevis vakcinadon?“ k. t. p. Tiam li donis al Job longan demandilon. Job vole nevole plenigis ĝin.

Kun severa mieno la medicinisto kontrolis la paperon kaj ordonis, ke Job malvestigu sin. Tute nude li devis iri al la brankardo, kie la ekzamenado komenciĝis. El ĉiu direkto venis helpantoj, kiuj traktis lin kiel eksperimentan objekton. Subite li ekvidis longan tubon, kiu forportis sangon de la dekstra brako. Diversaj sentiloj kontrolis korbataĵon kaj eĉ lia kapo estis grandparte razata por ebligi elektroencefalogramon. Intertempe la medicinisto kune kun du aliaj viroj pripalpis lian tutan korpon. Job preskaŭ ne plu povis spiri normale, kaj evidente lia pulso tiom altiĝis, ke la esplorantoj devis iomete paŭzi. Sed ankoraŭ ne estis fino.

„Stariĝu! Kaj nun ni bezonas vian urinion!“ ordonis la kitelportanto kaj donis al Job platan glason. „Ĉu mi povas fari tion en apartan ĉambron?“ demandis Job kaj tuj ricevis malakcepton. „Ni ĉiuj estas plenkreskuloj. Ne estas kaŭzo por kaŝi vin! Estas ja vi, kiu volas eniri nian landon. Do, kunlaboru!“ Job provis turni sin kaj klopodis produkti kelkajn gutojn, sed estis nur tre malgranda porcio. „Ĉu vi permesas surmeti mian pantalonon?“ li singardeme demandis, ĉar jam dum kelka tempo li estis tute nuda. „Ne, ne, ankoraŭ ne“, respondis la medicinisto kaj aldonis: „Nun vi devas lavi vin, ĉi tie estas la duŝo!“

Job ĝojis pri tiu ordono kvankam li ne komprenis ĝin. Li ĝuis la varmegan akvon kun firma espero al la fino de la ekzameno. Subite ĉesiĝis la akvoalfluo. Juna virino neatendite komencis sekigi lian korpon per mola mantuko. Pro miro Job

ne moviĝis. Tion li nur konis el sia infaneco, kiam la patrino frotis lin post duŝado. „Rapidegu!“, admonis lin la junulino kaj per tio abrupte interrompis la tre plezuran agadon. Ŝi puŝis lin al la kuracistejo, kie la medicinisto donis al li glason kun hela fluidaĵo kaj kompleze klarigis: „Estas pro la ekzamenado, trinku kaj ne timu, ĝi estas dolĉa“. Job maleme glutis la tutan enhavon de la glaso sen gustumi. Li nur celas al la fino de la ekzamenado. Sed li tro frue ĝojis. La kitelportanto frapis lin per nova postulo: „Nun ni bezonas vian spermon, do ejakulu tuj post la duŝado. Jen la ujo!“ Job sentis grandan timon. Ĉiu parto de lia korpo tremis. Li kontraŭis la ‘kunlaboron’ kaj kuraĝe kriis: „Kion vi volas? Ĉu tio vere necesas? Mi ne emas plue obei vin. Ne eblas por mi produkti mian ĉuron ĉi tie en tiu ĉirkaŭaĵo!“

Per tiuj vortoj li preskaŭ senkonscie kaptis siajn vestaĵojn kaj nude hastis al la pordo. „Nu, trankviliĝu! Ni ne povis atendi tiajn problemojn. Do, ni ja ne estas barbaroj. Nun iru al ĉambro n-ro 12 kaj tie vi povas paŭzi“, ordonis la medicinisto kun neatendite milda voĉo kaj Job fuĝis koridoren rekte al la fino, kie li trovis ĉambron n-ro 12. Elĉerpita li falis sur la liton kaj ne volis plu vidi iun ajn. Certe ankaŭ la hela fluidaĵo bone efikis. Sen malŝalti la lumon li tuj ekdormis.

Du teneraj manoj karesis liajn femurojn. Molaj mamoj tuŝis lian dorson. Ĉu estis ŝonĝo? Job ankoraŭ dormetis. Li ĝuis la agrablan senton. Du manoj iom forte masaĝis ambaŭ gambojn ĝis la piedoj. Job ĝemis. „Kial vi ne tuŝas la regionon pli supre?“ li pensis, sed li ne kuraĝis esprimi sian deziron. Intertempe lia peniso forte rigidiĝis. Lia helpantino tuj vidis tion kaj surglitigis kondomon sur ĝin. En tiu momento Job vekiĝis kaj konsciis, ke li ne estis en ŝonĝo, li ĵus travivis realecon. Kaj tiu ekkono subite kaŭzis ejakulon.

„Koran dankon, mi nun havas ĉion, kion mi bezonis“, flustris lia helpantino kaj per tio ŝi deglitigis la kondomon de lia kaco, faris nodon kaj rapidege forlasis la ĉambron. Job ne ricevis ŝancon por adiaŭo. Lia ĉarma helpantino apartenis al la personaro de la medicinista akceptejo. Ŝi nur plenumis sian taskon akiri sufiĉe grandan kvanton da spermo de li por plua analizo.

Kvaranteno

Job provis ordigi siajn pensojn per tiuj demandoj: „Kio okazis? Kiel mi estas ĉi tie? Kion alportos la morgaŭa tago?“. El la medicinista buroo venis la informo pri minimuma restado por kromaj ses tagoj en la ĉambro n-ro 12. Tiu ĉambro vere similas malliberejan ĉelon. Sen fenestro, nur lito, seĝo, tablo kaj ŝranko, en angulo neceseja seĝo apud duŝo kaj eta ekrano kun klavaro sur la tablo ofertis kelkan distriĝon, ne ekzistis libera atingo al la interreto. Oni nur rajtis trafolumi la oficialajn paĝojn de la medicinista akceptejo. Tie Job trovis magrajn informojn pri la insulo Ritamiaro. Jes, Ritamiaro.

Neniam antaŭe li estis aŭdinta ion pri tiu insulo. Nur dum la lasta redakcia kunsido oni traktis tiun temon. Job, 29-jaraĝa, tie laboris ekde kvar jaroj kiel libera ĵurnalisto. Li ofte preparis longajn artikolojn pri fremdaj landoj, ĉar li ŝatas vojaĝi tra la mondo. La renoma gazeto ĉiam bezonis interesajn novajn rakontojn por la pretendema legantaro. Kaj la konkurenco ne dormis. Tre ofte ili ankaŭ traktis similajn temojn kaj varbis kun allogaj fotoj el foraj mirindaj lokoj. Iu en la kunsido menciis la insulon Ritamiaro. Oni nur sciis, ke tie loĝas tre influhava riĉulo. Li ĝis nun sukcese ŝirmis sian rifuĝejon kontraŭ ĉiaj scivolemaj ekvidoj. Nur malmultaj ĵurnalistoj vizitis la insulon. Revenante ili ĉiam alportis enuigajn informojn, kiuj traktis la belan strandon kaj la abundan faŭnon. La riĉa posedanto ne permesis fordoni informojn pri lia loĝdomo aŭ pri la aliaj loĝantoj sur la insulo. Evidente ili ĉiuj estas dungitoj de la riĉulo. Ili ankaŭ bone gardis la sekreton kaj ĉiam silentis.

„Vi, Job, vi estas la ĝusta homo por tiu projekto!“ diris la ĉefa redaktisto kaj aldonis: „Sendu vian peton por envojaĝo al la rajtigita buroo de la insulo. Ne zorgu pro la kostoj. Ni pagos vian ekspedicion por 6 semajnoj. Kunportu belajn fotojn kaj interesajn raportojn!“. Do, Job volonte akceptis kaj nun, ĉi tie dum la kvaranteno, li ne plu sciis, ĉu li vere plenumos sian taskon.

La trian fojon li tralegis la informojn sur la eta ekrano. Ritamiaro troviĝas en la Pacifika Oceano. La insulo havas areon de ĉ. 12 kvadrataj kilometroj. La averaĝa temperaturo

estas ĉ. 25 gradoj. Tion Job jam sciis, sed li ne trovis multajn aliajn informojn, ekz. pri la nombro de la loĝantoj. Granda parto de la prezentaĵo estis jura teksto kun detalaj priskriboj de la kondiĉoj, kiujn oni devas zorgeme observi dum envojaĝo. Ritamiaro estas tute privata loko. La kondiĉoj por eniri tiun areon devas esti akceptitaj de ĉiu fremdulo. Job ĉi tie trovis kelkajn vere strangajn ordonojn. Ekzemple, ĉiujn raportojn pri la insulo kaj la vivo sur ĝi oni devas unue prezenti al la oficistaro de Ritamiaro. Ne fari tion gvidus al rapidaj reagoj de la advokatoj de Ritamiaro, eĉ se iu publikigus ne-rajtigitajn informojn de la insulo jarojn poste. Je la fino Job legis vere bizaran admonon: „Ĉiu vizitanto devas respekti niajn regulojn, speciale tiujn pri la kondutmaniero. Neniu homo rajtas seksumi kun alia, krom se li aŭ ŝi estas edzo aŭ edzino. Kromajn regulojn ĉiu vizitanto ricevas dum la enkonduka tago, organizata de la oficiala buroo por enmigrado.”

Post kelkaj tagoj Job rimarkis, ke longa restado en tiu ĉambro tute ne plu estis eltenebla. Li laŭte protestis kaj postulis de la gardisto minimuman eblecon por sporta aktiveco. Kuŝi la tutan tagon sur la lito kaŭzis severajn dolorojn en la dorso. Tial li baldaŭ nepre bezonus medicinan kuracadon. Tio helpis. Post nur kelkaj minutoj la gardisto gvidis lin al alia ĉambro, en kiu troviĝis multaj aparataj por trejnado. Li nun ĉi tie povis sportumi plurajn horojn ĉiutage.

Enkonduka tago

Hodiaŭ Job feliĉe forlasis sian malliberejon. Oni gvidis lin al la buroo por enmigrado, kie li ricevis dikan aktujon kun la kontrakto kaj la vortoj: „Tion vi devas subskribi. Vi verŝajne jam legis la plimulton sur la ekrano en via ĉelo. La ceteron vi povas kontroli poste, vi memkompreneble ricevas kopion.” Jes, li subskribis. Tamen li sentis sin ne bone. „Verŝajne mi ne sufiĉe atentis pri la malgrande skribitaj frazoj”, li pensis, sed kion fari? Nun ja komenciĝis la aventuro kaj li ne volis esti malbravulo.

„Saluton, mi estas Mona Legrand, via gvidantino por la enkonduka tago.” Tiuj vortoj, parolitaj de gracila juna virino, vere plaĉis al Job. Li turnis sin al ŝi kaj en tiu momento ŝi tuŝis lian pubon per sia malfermita dekstra mano. Job estis ŝokita. Tion li ne estis atendinta. Ĉu estis eventuale senintenca movo? Mona rimarkis lian reagon kaj klarigis: „Tio estis la unua leciono. Tiel ni ĉi tie salutas nin. Ni ne donas al vidalvidulo la manon, ni nur tuŝas liajn seksorganojn. Se la persono estas tre proksima kaj bone konata, eĉ palpumado aŭ karesado estas permesata. Sed tio nur funkcias, se vi portas la ĉi tie kutiman ĉemizon sen subpantalono.” Job gapis kaj nekredeme rigardis ŝin.

„Nun vi ricevas viajn legitimilon kaj la vestaĵojn”, klarigis Mona kaj donis al li memorkarton, malpezajn sandalojn, ĉapon kaj helverdan ĉemizon kun mallongaj manikoj. Ĝi etendiĝis preskaŭ ĝis la genuoj. Meze ĝi disponis pri longa vico el blankaj butonoj. Sur la dorso de la ĉemizo estis poŝo kun tuko. Do estis nur kvin objektoj, kiujn li bezonis. „Kaj piĝamo aŭ noktoĉemizo?” demandis Job. „Tion vi ne bezonas. Krome en loĝdomo oni neniam portas vestaĵojn. Ĉiu estu tute nuda. Eĉ vizitanto devas senvestigi sin. Oni ja ne volas esti malĝentila. Ŝangu viajn vestaĵojn, viajn proprajn mi stokas en tiu ŝranko. Vi ilin ricevos je la reveturado”, klarigis Mona kaj rimarkigis: „Ne fermu la novan ĉemizon per la subaj butonoj! Vi ja devas doni spacon por nia pli intensa saluto”. Job ne komprenis, kial ŝi nun ridetis. Li ekvidis, ke ŝi ankaŭ estis tiel vestita kaj li sentis emon redoni la kutiman saluton al ŝi, sed li ne kuraĝis.

„Bone, la ĉemizo taŭgas por vi. Vi povas ĉiam ŝanĝi ĝin, se vi bezonas novan kaj puran ekzempleron, ĉi tie apud la centra buroo“, deklaris Mona kaj antaŭenmarŝis por montri al li la plej gravajn lokojn de la insulo. Estis hodiaŭ tre varme, kaj Job notis, ke li vere bezonus tempon por adaptiĝi al la nekutima klimato. Sed vere, la ĉemizo estis tre agrabla vestaĵo ĉi tie. Tion li devis konstati.

Sur la strato rapide veturis kelkaj preskaŭ senŝnaj aŭtomobiloj, kiuj uzis senescepte elektrajn motorojn kaj ne bezonis ŝoforojn. Laŭlonge de la trotuaro promenis la homoj ĉiuj vestitaj kiel li mem. La diversaj koloroj de la ĉemizoj ofertis buntan aspekton. Mona haltis antaŭ restoracio. „Ĉu vi ŝatas kafon?“ ŝi demandis kaj tutrekte stiris al tablo apud la fenestro. De tie oni povas bone rigardi ne nur la eksteran trotuaron, sed ankaŭ la salonon, kie sidis multaj homoj. Job ne sciis kien direkti siajn okulojn. La kelnero alportis la kafon, krome li ofertis apetitigajn kuketojn. „Sur Ritamiaro ĉio estas senkosta, do ne hezitu kaj ĝuu la frandaĵojn!“ proponis Mona, sed Job ne reagis. Li fiksrigardis junan paron, kiuj sidis apud angula tablo. Ili evidente estis amanta paro, ĉar ili tre intime sintenis, ili daŭre tuŝis la pubon de la partnero. Ne estis nur tuŝado, estis reciproka masturbado! Job nekredeme direktis sin al Mona.

Ŝi ridete klarigis: „Tio estas tute normala afero. Ĉi tie sur Ritamiaro ni ĉiuj estas malkaŝemaj“. „Mi ja legis, ke seksumado nur estas permesata por geedza paro, ĉu ne?“ demandis Job kaj ricevis la jenan respondon: “Tio ne estas seksa agado, ili ja nur karesas unu la alian.”

Job trinkis sian kafon per unu gluto kaj forviŝis la ŝviton de lia frunto. Haste li krakmaĉis la kuketojn ne postlasante eĉ unu sur la telero. Mona ridetis kaj proponis iri al la plaĝo. Antaŭe Job serĉis necesejon. „Bona ideo“, opiniis Mona, „mi ankaŭ bezonas ĝin“, kaj gvidis lin al laŭbo staranta apud vojkruciĝejo. Ĉiuj vandoj de tiu konstruaĵo tute konsistis el vitro. Do, oni povis vidi la homojn sidantajn sur neceseja pelvo feki kaj urini.

La homoj en la laŭbo estis viroj kaj virinoj. Ne ekzistis apartaj kabinoj. Ĉiu povis rigardi la najbarojn sur la pelvo aŭ

apud la lavtablo. Meze en la ejo staris granda kolono kun kvar ekranoj, kiuj montris filmojn. Do, la etoso estis bona. Kelkaj sidantaj homoj eĉ laŭte babilis kun la alia. Mona tute nature kondukis, ŝi okupis liberan pelvon kaj invitis Job ankaŭ preni lokon. Sed li havis problemojn. Lia urĝa bezono tuj forflugis kaj li forlasis la ejon. „Certe venos alia ebleco“, li pensis. „Vi ne sukcesis en tiu eta ekzameno, do, vi devas ekzerci plu!“ Mona mokis lin kaj gvidis lin al la plaĝo. Tie li povis ripozi kaj naĝi en la klara mara akvo. Poste ili kuŝis sur tapiŝo sub granda ombrelo kaj ĝuis la varman aeron.

„Saluton Mona!“ vokis juna virino, amikino de Mona. Ŝia fajna ĉemizo ne malkaŝis la grandajn mamojn kun atentokaptaj mampintoj. „Ĉu vi havas novan partneron? Kial vi ne prezentas lin al mi?“ ŝi demandis kaj tuŝis la pubon de Mona per tre intima maniero. Mona tion replikis kaj iliaj manoj ŝajne ne planis forlasi tiujn korpajn regionojn. „Ne, Aleta, estas Job Harder, nia nova gasto“, ŝi respondis kaj aldonis: „Nun, Job, estas via vico, vi devas pruvi, ke vi jam konas nian kutiman salutmanieron.“ Job ekstaris paliĝante kaj balbutis: „Saluton, mi estas Job, mi ĝojas konatiĝi kun vi.“ Li mallerte tuŝis kun sia mano la puban regionon de Aleta, kiu tuj registris, ke li estis komencanto. Tamen ŝi replikis la saluton kaj metis ŝian manon tuj sur lian penison. Ŝi eĉ iomete masaĝis liajn kojonojn. Lia vizaĝo kompreneble ne plu estis pala, ĝi estis preskaŭ ruĝa kaj la virinoj bonege amuziĝis.

„Mi ĝojis konatiĝi kun vi“, Aleta adiaŭis kaj foriris. Job denove proponis viziti la necesejon, ĉar li nun ne plu povis subpremi sian bezonon. „Jes, volonte, mi akompanas vin“, diris Mona kompreneme kaj Job tuj prenis la vojon al la konata laŭbo. „Ne, ne tien“, interrompis lin Mona. Ŝi proponis alian instalaĵon, kiu ankaŭ troviĝis en la apudeco, estis ‘Necesejo Pluso’, pli granda, duetaĝa domo. Por Job nur gravas baldaŭ atingi saviĝon. En la konstruaĵo li tuj rapidegis al la pelvo, situanta je la fino de la longa vico. Feliĉe, ke ĉifoje ne tiel multaj homoj ĉeestis. Senŝarĝinte li ekkonsciis, ke li ne sidis sur simpla neceseja pelvo. Estis moderna lavnecesejo, kiu ebligis komfortan lavadon. Varma vento finfine sekigis lian subventron. Mona tre kompleze restis en

kelka distanco kaj purigis siajn manojn en lavopelvo. Ja, ĉi tie multis la eblecoj por lavado. Krome ĉe unu muro estis instalitaj multaj akvotuboj por duŝado. Kelkaj homoj staris ĉi tie kaj evidente nur lavis siajn pubajn regionojn. Job komprenis, ke la 'popolo' de Ritamiaro ŝatas purecon. Certe estas bona ideo ekzerci tian lavadon, ĉar pro la kutima salutmaniero okazas multaj direktaj tuŝoj al la subventraj korpopartoj ĉiutage. Kaj uzi nur la tukon el la ĉemiza poŝo kompreneble ne sufiĉas.

Job ĝuste estis ekforironta kaj Mona gvidis lin al lifto, kiu staris apud la pordo. „Uzu vian memorkarton!“ ŝi diris kaj tuŝis kun sia karto la kontrolantan sentilon apud la glitpordo. Ankaŭ Job faris tion kaj la lifto tre rapide transportis ilin supren. Ili atingis la duan etaĝon de la domo kaj surpaŝis la vastan koridoron. Je ambaŭ flankoj montriĝis multaj ĉambroj, ĉiuj enrigardeblaj tra grandaj vitraĵoj. Jes, ĉi tie estis 'Necesejo Pluso': salonoj por frizisto, pedikuro, masaĝo, gimnastiko, kuracista praktikejo kaj je la fino granda areo nomata 'Lupanaro'. „Tiu estas nia establaĵo por seksaj aferoj“ klarigis Mona kaj aldonis: „Nun vi pli bone komprenas, kial vi devis montri vian memorkarton, ĉu ne? Estas nur por via kaj nia saneco. Sendepende de via vizito de tiu 'Lupanaro' ĉiu loĝanto de Ritamiaro devas ĉiumonate viziti la mediciniston en tiu kuracista praktikejo. Ĉi tie estas kontrolata interalie la sango.“ Job hodiaŭ ne bezonis iri tien ĉar li ja ĵus travivis detalan kontroladon, tamen li estis scivolema, la 'Lupanaro' interesis lin.

Sur nigra benko kuŝis mezaĝulo kaj juna virino masaĝis lian tutan korpon. Ŝi uzis bone odorantan oleon kaj ne hezitis knedi liajn kojonojn. Apude sur granda matraco iom korpulenta virino interŝanĝis intimajn karesojn kun sportema vireto, kiu eĉ lekis ŝian pubon. La tria paro, du viroj, ankaŭ sur matraco, buŝis unu la alian kaj sur la seĝoj en la malantaŭo sidis ne malmultaj homoj, kiuj nur venis por spekti la prezentadon. Mona daŭrigis la klarigojn: „Ĉi tie laboras ĉirkaŭ kvin geasistantoj por sekso, normale junaj viroj kaj virinoj. Tiu profesio estas renoma okupiĝo. Oni krome gajnas altan salajron. Ĉiu loĝanto de Ritamiaro rajtas senkoste ĝui tiun servon. Ĉu vi ankaŭ volas elprovi la kvaliton de seksa

traktado? Ne timu, vi ja ne estas edziĝinta, tial ne temas pri vera sekso. Tamen mi nur rekomendas al vi, ĝuu la aferon. Bedaŭrinde mi ja ne rajtas partopreni ĉar mi deĵoras nun, mi volonte spektus vian traktadon". „Ne, ne, mi ne volas“, balbutis Job, „Hodiaŭ mi vidis sufiĉe multon, koran dankon al vi!“.

Dum la resto de la tago Job gajnis bonan superrigardon pri la insulo. Li intertempe konis la plej gravajn vojojn kaj lokojn por sin orienti sole dum la venontaj tagoj. Je la malfrua vespero Mona kondukis lin al lia loĝejo. Estis malgranda apartemento en kiu loĝis sep homoj. Ne ekzistis aparta ĉambro por Job. Nur unu eta spaco en la granda salono estis rezervita por li. Ĉi tie li povis disponi pri tablo, seĝo kaj ŝranko. La dormĉambro estis ekipita per ok litoj, unu apud la alia. Ĉiuj kromaj ĉambroj kaj instalaĵoj estis por komuna uzo.

Esploro je propra risiko

Kvankam ne estis kutimo de Job dormi kun aliaj personoj en sama ĉambro, li sufiĉe refreŝigate vekigis frumatene. En tri najbaraj litoj ankoraŭ dormis iuj, kaj tial li singardeme kaj tre mallaŭte iris al la duŝejo. Ĉi tie en la komuna duŝejo jam estis du homoj kaj Job ne sciis kiel li nun devis saluti ilin. Li nur mallaŭte murmuris: „Bonan matenon“, kaj tiam stariĝis sub granda vaporanta akvoŝprucaĵo kaj tuj sapumis sin. Apude staranta viro frapetis lin sur la sidvangoj kaj tuj komencis brosi lian dorson. Laŭte li diris: „Ĉi tie ni estas en granda familio. Ĉiu helpas la alian, do ankaŭ vi striglu mian dorson, jen la broso!“

La virino sur la alia flanko mokante aldonis: „Ne timu, mi ne ŝatas la broson tiel frumatene, eventuale vi ja povus fari tion ĉi-vesepere!“ Job provis esti humurplena kaj respondis: „Sed mi traktos nur vian dorson, ne la sidvangojn!“. „Domaĝe“, opiniis la virino kaj adiaŭis per mantuŝo al lia penis.

En la komuna kuirejo aktive verkis nuda paro, kiu hodiaŭ deĵoris por prepari la matenmanĝon. „Rapidegu. Ni manĝas je la 8-a horo. Hodiaŭ ni ĉiuj estas scivolemaj, ĉar vi ja devas prezenti vin!“ Job sekigis sin per granda lanuga mantuko. Hodiaŭ li ne rasis sin. La novan ĉemizon li nun ne bezonis, ĉar en loĝdomo ja ĉiu devas esti nuda. Do, li povis rapide forlasi la banĉambron kaj iris al la salono. Tie ĉirkaŭ la tablo jam sidis kvin personoj kaj oni proponis la komencon de la prezentado. La du aliaj verŝajne pli longe kuŝis en la litoj. Job ekstaris kaj mallonge prezentis sin. Ankaŭ la aliaj faris tion. La plejaĝulo deklaris la aktualan planon pri la deĵoro por la ĉambroj kaj la kuirejo. En tri tagoj Job estus uzata por tiu afero.

Ek al la unua memstara ekskurso! Job tre ĝojis, ke li finfine post longa kvaranteno kaj enkonduka tago tute memstare rajtis skolti la ĉirkaŭaĵon. Li ne devis zorgi pri la provizado ĉar ĉie li povus manĝi kaj uzi la senŝoforajn aŭtomobilojn. Li memoris la konsilon de Mona kaj startis per rondveturado. Antaŭ la loĝejo atendis eta maŝino preta por transporti lin. Per voĉo li aktivigis la menuon sur la ekrano kaj

elektis la unuan eblecon, t.e. 'rondveturado'. Dum tiu li povis aŭskulti voĉon, kiu bone priskribis la vojon kaj la plej gravajn vidindaĵojn.

La strato unue gvidis lin norden al la ekstera ringo, kiu ĉirkaŭiris la tutan insulon proksime de la bordo. Alveninte la plej nordan punkton la vojo iris orienten. Apud la vojo videblis densaj arbaroj, kelkfoje aperis grandaj kampoj. Ankaŭ la maro kelkfoje montris sin. La insulo Ritamiaro havas la formon de elipso. En la mezo situas la urbeto, do, je la plej suda punkto la konstruaĵoj de la urbetoj estis denove videblaj. La ekskurso daŭris sur la suda parto de la ringo en okcidenta direkto. Oni vidis la grandegajn montojn portantajn multajn ventelektrigilojn kies flugiloj diligente rotaciis. Tiam venis grandaj haloj, kiuj evidente apartenis al la industria areo. Kaj la plej okcidenta punkto ebligis bonan rigardon al la haveno. En la landinterno troviĝis la flughaveno. La lasta parto de la vojaĝo transportis lin al la deirpunkto. Survoje li diagnozis, ke la okcidenta regiono de la insulo havis nur magran vegetaĵaron, ĝi estis preskaŭ dezerto.

Job elaŭtiĝis kaj bezonis paŭzon. Ĉi tie ĉe la strando li facile trovis la restoracion, kiun li jam vizitis hieraŭ kun Mona. Tie li mendis kafon kun la bongustaj kuketoj kaj komforte sidiĝis denove sur tablo apud la fenestro. En la salono sidis nur malmultaj gastoj, sed subite ŝanĝiĝis la situacio. Longa vico aperis antaŭ la teko. Nun, tagmeze, la proksimaj burooj kaj laborlokoj ofertis paŭzon al la laborantoj. Rapide ĉiuj lokoj estis okupataj. Juna paro stiris al la lastaj du liberaj seĝoj de la tablo de Job.

„Ĉu libera?“ demandis la virino kaj antaŭ ol Job povis respondi, ŝi laŭte esprimis: „Ho, vi estas ja Job, hieraŭ ni konatiĝis ĉe la strando. Ĉu vi memoras, mi estas Aleta?“ Kaj tuj ŝi tuŝis la kacon de Job kaj aldonis: „Job, tiu estas Benard, mia amiko. Li certe ankaŭ ĝojas konatiĝi kun vi“. „Saluton, Aleta. Saluton Benard“, diris Job kaj singardeme respondis ankaŭ per la ĉi tie kutima tuŝo kun la mano. Ankaŭ Benard ricevis heziteman saluton al sia publika regiono, sed Benard reagis pli kuraĝe kaj kaptis la penison de Job kaj iomete knedis ĝin. „Bonan tagon, ĉu vi jam faris rondveturon?“ li demandis kaj ŝajne ne intencis ĉesigi la masaĝon. Job

ekhavis pligrandiĝintan kacon, sed tio nun ne plaĉis al li. Pli bone estus, se tion farus Aleta, li pensis kaj iom malproksimiĝis de Benard respondante: „Jes, estis tre instrua ekskurso. Vi vere loĝas sur bela insulo. Kie kaj pri kio vi laboras?”

Aleta klarigis, ke ili havis okupon en buroo por programaro. Ili ŝatas tiun laboron, kiu daŭras nur kvin horojn tage. Sekvis vigla konversacio kaj Job trovis, ke la du novaj konatuloj estis tre simpatiaj, ne nur Aleta, ankaŭ Benard plaĉis al li. „Ĉu vi hodiaŭ ankaŭ venos al la diskoteko ĉe la granda vojkruĉejo? Tie estos multaj gekolegoj de ni. Krome estos ofertataj tre bongustaj manĝaĵoj”, proponis Benard kaj Job volonte akceptis.

La duan parton de la tago Job promenis tra la urbeto de la insulo. Por tio li ne bezonis veturilon, li simple ŝatis piediradon. En la urbo li trovis nur dekduon da stratoj. La domoj estis grandparte malaltaj, nur kelkaj havis pli ol tri etaĝojn. La fenestroj estis grandaj kiel tiuj de magazeno, kompreneble ĉiam sen kurtenoj. Ankaŭ la ĉirkaŭaj ĝardenoj ne havis altajn barilojn aŭ heĝojn, do oni povas facile enrigardi kaj observi nudajn loĝantojn, kiuj tie kuŝas sur la gazono por sunumiĝado. La urbon ĉirkaŭis stratringo. Ekstere oni aranĝis belajn bedojn kun multkoloraj floroj. Komfortaj padoj gvidis al ombroplenaj parkoj kaj ludkampoj.

En la urbocentro koncentriĝis multaj grandaj konstruaĵoj, precipe por komuna uzado. Ĉie tie troviĝis naĝejo, muzeo, preĝejo, multaj restoracioj kaj aliaj utilaj domoj. Nur mankis magazeno kaj eblecoj por butikumi. Sur Ritamiaro oni ja ne bezonis vendi ion. Ekzistis nur unu halo en kiu oni povis akiri preskaŭ ĉion ajn por privata uzo. Ankaŭ ĉi tie oni tute ne bezonis monon. Kelkfoje, se loĝanto de Ritamiaro deziris vere specialan objekton, oni devis atendi kelkajn tagojn aŭ semajnojn. Temis ja pri mendo en la ekstera mondo. Job ne komprenis, kiel tiu sistemo funkciis. Ja, multon li ankoraŭ ne komprenis.

Ripozejo

Job tre ŝatis la promenajn padojn tra la parkoj. Intertempe li iomete povis alkutimiĝi al la altaj temperaturoj. Sub la grandaj arboj la restado estis vere agrabla. Apud la pado murmuris rivereto. La arboj donis hejmon por multaj viglaj birdoj, kiuj ĉie gaje pepis. Vere, estis bona loko por malstreciĝo. Job daŭrigis sian promenon kaj li preterlasis multajn allogajn benkojn. Li ankoraŭ ne sentis sufiĉan impulson al la laborado por la gazeta raporto. Malantaŭ ligna ponto li atingis monteton. Ĉe la vojkruĉejo ankaŭ troviĝis benko kaj ĉi tie li sidiĝis, ĉar li ne povis decidi kien iri. Liaj okuloj vagadis ĉirkaŭen kaj li ekvidis sur la dekstra flanko grandan konstruaĵon. Ĝi staris en la mezo de la parko, estis maljunulejo.

Antaŭ la konstruaĵo belaj florbedoj borderis vastan herbejon. Helpataj de junaj flegistoj kelkaj maljunuloj malrapide paŝis sur la vojetoj. Aliaj sidis sur komfortaj seĝoj. La tuta etoso estis tre trankvila kaj pacema. Kiel kutime ĉiuj fenestroj de la konstruaĵo ne havis kurtenojn. Job povis enrigardi la ĉambrojn en kiuj la homoj estis tute nudaj. La junaj evidente apartenis al la servistaro. En unu ĉambro du maljunuloj estis masaĝataj sur kuŝsofoj. Job sentis sin kiel amorspektemulo, ĉar li observis tre intiman masaĝon. La juna flegistino okulfrape melkis la penison de la plejaĝulo kaj la apude laboranta flegisto masturbis la maljunan virinon per elektra vibrilo (masaĝilo).

„Saluton, ĉu vi estas novalveninto?” demandis flegisto, kiu preterpasis puŝiĝante rulseĝon kun maljuna virino. Job preskaŭ ektimis, ĉar tiuj homoj ja neatendite kaptis lin dum la observado. „Jes, jes”, li balbutis, „mi ankoraŭ ne bone konas la kutimojn sur Ritamiaro. Ĉu vere tiu konstruaĵo estas maljunulejo? Mi miras pri la sekse viglaj plejaĝuloj”. „Jes, vi pravas”, respondis la flegisto kaj sidiĝis ankaŭ sur la benko. Apude li starigis la rulseĝon kun la maljunulino. Per laŭta voĉo li diris: „Tiu estas S-rino Müller. Ŝi estas 90-jaraĝa kaj ne bone aŭdas, do salutu ŝin ankaŭ per laŭta voĉo!” Tion Job faris kaj sekvis interesa konversacio kun la flegisto. Interalie Job ricevis la jenan klarigon:

„Sekso en maljunulejo. Ja, kompreneble tio ekzistas. En multaj kulturoj oni forŝovas tiun temon. Tamen la plejaĝuloj ankaŭ havas seksajn dezirojn. Tio en Ritamiaro ne estas subpremata. Estas la tasko de la asistantoj por sekso, kiuj helpas la plejaĝulojn. Normale ne temas pri vera sekso. Maljunaj viroj ofte nur deziras vidi kaj tuŝi nudan virinan korpon. Ili volas karesi la mamojn, aŭ la sidvangojn. Kaj ili ĝuas tuŝojn kaj karesojn de virino. Ofte ili bezonas nur simplan masaĝon. Ankaŭ maljunaj virinoj ŝatas tion. Ĉu vi scias, ke multaj eĉ tre maljunaj virinoj ankoraŭ masturbas? Por ili estas granda pliriĉiĝo, se asistanto por sekso vizitas ilin.“

„Ja, mi estas ankoraŭ juna, vere indas kelkfoje ankaŭ pripensi mian propran estontecon“, konfesis Job post tiuj klarigoj.

Ludkampo

Job daŭrigis sian promenadon. Sur ludkampo staris kelkaj lignaj benkoj. Tion li nun bezonis. Li sidiĝis kaj komencis fari kelkajn notaĵojn per sia smartfono. Ĉi tie sur Ritamiaro ne eblis uzi tiun aparaton por komuniki per la interreto. Nur la insula reto funkciis. La notaĵojn li planis poste ellabori por la gazeta raporto. La ombroplena loko sen la ĉeesto de aliaj homoj ofertis bonan ŝancon por komenci. Sed la situacio tute ŝanĝiĝis kiam laŭta grupo el infanoj kaj iliaj prizorgantoj alvenis.

La infanoj vigle krablis sur la amuzilaj konstruaĵoj, kaj la prizorgantoj prenis lokojn sur la liberaj benkoj. Ankaŭ la du sidlokoj sur la benko de Job estis nun okupataj kaj ne plu eblis labori kun la smartfono. La prizorgantoj de la infanoj estis profesiaj edukistoj kaj gepatroj. Tion klarigis la virino, kiu sidis apud Job. Sur ŝia sino sidis knabo, ĉirkaŭ 3-jaraĝa. Ŝi ĝentile salutis kaj prezentis sin al Job. Ŝia mano nur tre modeste tuŝis la regionon inter la gamboj de Job, kiu nun same reagis. Sekvis bona konversacio.

Job klarigis, ke li ankoraŭ ne tute adaptiĝis al la kutimoj de Ritamiaro kaj demandis: „Ĉu ne estas problemo, ke vi ĉiam salutas homojn per tiaj mantuŝoj eĉ se viaj etaj infanoj ĉeestas?“. „Tute ne“, respondis la virino kaj alparolis sian filon: „Karulo, ĉu vi ankaŭ volas saluti tiun Sinjoron?“ Job ne kredis tion, sed la knabo vere forsaltis de la patrina sino kaj metis sian manon sur la kaco de Job kaj vokis: „Saluton, Sinjoro! Mi estas Denis. Mi estas jam 3-jaraĝa“. „Ankaŭ vi salutu lin, Sinjoro!“, postulis la patrino. Job nur miris kaj heziteme obeis.

„Tio estas konvinka demonstrado“, li konfesis kaj la virino aldone priskribis bazajn principojn de la seksa edukado sur Ritamiaro. „Sur nia insulo ni ne ŝatas tabuojn. Ni ne subpremas la seksan evoluon de nia idaro kaj ne kaŝas ion antaŭ ili. Eĉ se mi nun ĉi tie suĉus vian penison, mi ne forsendus la infanon“. Job perceptis, ke li, kompare kun tiuj homoj sur Ritamiaro, travivis tre prudan seksan edukadon. Tamen la ideo pri la suĉado ekscitis lin. Li adiaŭis kaj foriris por iri hejmen. Sed li bedaŭris sian mankantan kuraĝon. Kial

li ne uzis la ŝancon, kiun tiu agrabla virino indikis?

Duŝo

Estis vespero, tamen pro la tre altaj temperaturoj Job nur malrapide trotis hejmen. Li hodiaŭ multon faris. Li bezonis duŝon kaj ripozon sur lito. Ankaŭ liaj kunloĝantoj evidente paŭzis, ili ĉiuj kuŝis en la loĝĉambro sur sofo aŭ sub arboj en la ĝardeno. „Job, kion vi faros ĉi tiun vesperon“, demandis Ines, lia kunloĝantino, kiun li jam konis de la unua duŝado. „Unue mi devas duŝi min“, respondis Job kaj ridetis ĉar li memoris ŝian proponon pri la broso. Li aldonis: „Kaj poste mi volas iri al la diskoteko. Tie mi rendezvos kun du konatuloj“. „Ĉu mi ankaŭ povus kunveni?“ Ines tuj demandis.

Kompreneble Job ne povis rifuzi ŝin kaj sekve ili ambaŭ staris flanko ĉe flanko sub la duŝo. Por li estis nova sperto tiel proksime stari apud fremda nuda virino. Ŝiaj longaj blondaj hararoj malseke falis sur la ŝultrojn. Ŝia korpo estis bele formita, ne tro svelta. Job ŝatas virinojn kun iom rondaj formoj. Vere, tre rondaj estis ŝiaj mamoj, sed ne tro grandaj. Li ekvidis ŝiajn iomete erektiĝintajn mampintojn. Kaj plaĉis al li la densaj malhelaj pubharoj. La okuloj de Job riskis nur mallonge vagadi sur la tutan korpon de Ines. Honteme li rapide turniĝis kaj plifortigis la varman akvoŝprucaĵon. Per tiu li ankaŭ provis iomete subpremi sian leviĝantan volupton.

Kaj ankaŭ Ines explore rigardis la novan kunloĝanton. Ŝi ŝatis lian vizaĝon kun ne tro granda nazo kaj forta malsupra makzelo. La orelkonkoj elstariĝis iomete, tio ne ĝenis ŝin. Ŝiaj okuloj tuj inspektis lian tutan korpon, unue lian puban regionon kun la densa hararo. Lia kaco iomete pligrandiĝis, sed ankoraŭ ne atingis la maksimuman longecon. Liaj fortikaj sidvangoj kaj la muskolaj femuroj vere imponis ŝin. Jes, Job vivis en bela korpo kvankam la bicepsoj certe bezonus pli intensan trejnadon. Li evidente ne estis sportema fortulo. Tamen ŝi trovis lin ege alloga.

Ines ankaŭ memoris sian diraĵon pri la broso. Bedaŭrinde nuntempe tiu ilo mankis. Tial ŝi proponis, ke Job kun liaj fingropintoj gratu ŝian dorson. Job ĝentile obeis, sed Ines ne povis subpremi ridadon ĉar Job tre mallerte gratis. „Vi tiklas min. Turniĝu, mi montras al vi kio estas bona gratado!“ Ŝi ĉiam ankoraŭ ridante diris kaj tiam ŝi uzis siajn ungojn. Job

ne ridetis, sub la varma duŝo tiu agado vere ekscitis lin, do lia kaco forte pligrandiĝis. Li denove turniĝis. Ines tuj rimarkis la bastonon kaj tre ĝojis pro tiu reago. Sen timemo ŝi kaptis la faluson kaj ŝampuis ĝin.

Job estis denove neatendite kaptita, tamen li ĝuis la aferon. Li eĉ riskis ankaŭ ŝampui la pubharojn kaj vulvajjn lipojn de lia kunloĝantino. „Reduktu la duŝakvon!” ŝi petis kaj tiam ŝi brakumis lin kaj sekvis longa langokiso. Job ne havis tempon por sekigi sin, li surgenuis kaj lekis la vulvajjn lipojn de Ines. Ŝi laŭte ĝemis, sed por Job la pozicio ne estis agrabla. Tial li malfaldis grandan mantukon sur la planko kaj tie kuŝigis sian novan karulinon kaj daŭrigis la piĉlekadon. Lia lango forte rotaciis en ŝia vulvo.

„Fingrumu min nun!” flustris Ines kaj plue disetendis la gambojn. Job palpis kun du fingroj kaj singardeme masaĝis la tutan vulvan regionon. Li sentis, ke ŝia klitorio pligrandiĝis. Denove li uzis sian langon, suĉis iomete ĝis Ines laŭte kriĉis pro orgasmo. Intertempe ankaŭ la aliaj kunloĝantoj aŭdis tiun seksan ludon, sed ili ne intervenis. Do, Ines denove regulis la duŝakvon, kun pli malvarma ŝprucaĵo kaj tiam ŝi komencis fluti la penison ĝis Job ĵetis sian ĉuron en ŝian malfermitan buŝon. Ili ambaŭ sekigis unu la alian kun nova lanuga mantuko kaj elĉerpitaj ili falis sur la lito. Ili meritis la paŭzon, ĉar en unu horo estus la rendevuo en la diskoteko.

Diskoteko

„Rapidu, Job! Ni devas eki nun!“ vokis Ines. Ŝi estis jam preta kaj atendis antaŭ la loĝejo. Job ĵus fuĝis al la necesejo, ĉar li ankoraŭ preferis solan uzadon de tiu loko. „Jes, mi iras!“ li kriis kaj iom poste sekvis ŝin. Dum la irado Job pli kaj pli perceptis, ke Ines vere plaĉis al li. Li ŝatis ne nur ŝian korpan fascinadon, ŝi estis ankaŭ vere simpatia. La unuan fojon Job pensis, ke li post kelkaj semajnoj devis hejmenveturi kaj tiam la rilatoj certe rompiĝus. Sed tiun vesperon li tuj forĵetis tiun ideon, li volas koncentriĝi nur je la hodiaŭa tago. Ŝajnis, ke Ines iomete povosciis diveni liajn pensojn ĉar ŝi tre kareseme tuŝis lian buŝon kun sia dekstra montrofinĝro. Evidente ŝi ankaŭ ŝatis lin. Ŝi premetis sian korpon al li kaj forte brakumis lin.

La pordoj de la diskoteko estis vaste malfermitaj. Multaj homoj kolektiĝis ekster la salono, interne estis tro plena. Preskaŭ ĉiuj sidlokoj estis okupataj. Fama muzikbendo produktis laŭtan ritmon. Antaŭ la koktelejo staris longa vico. Ĉiuj volis provizi sin per trinkaĵo. Ines petis: „Iru, Job, mi ankaŭ soifas. Alportu freŝan bieron, mi atendas antaŭ la podio.“ Per tiuj vortoj Job enviciĝis sole en la longa vico kaj pro la homamasoj ne plu vidis sian novan karulinon. Li ekvidis plurajn aliajn belaspektajn virinojn. Kien li direktu siajn okulojn? La jena blondulino frapis liajn okulojn pro ŝiaj ruĝegaj belformaj lipoj, la granda belulino antaŭ la koktelejo nepretervideble prezentis siajn grandajn mamojn sen mamzono sub la ĉemizo kaj antaŭ li en la vico staris belulino kun gigantaj sidvangoj.

Iu junulo, kiu atendis malantaŭ Job, senintence tro forte ŝovis lin tiel, ke Job preskaŭ terenfalas. Li tial puŝis sin kontraŭ la belulinon kun la dikaj sidvangoj kaj tuj petis pardonon. „Ne gravas“, ŝi replikis kaj metis sian dekstran manon sur lian ventron. Antaŭ ol Job povis reagi, ŝi movis sian dekstran manon pli malsupren kaj vokis: „Ho, vi ja butonumis vian ĉemizon ĝis la lasta truo. Tio estas danĝera!“ Tiam ŝia mano palpis lian kacon kaj la kojonojn. Ĉifoje, feliĉe iom pli mallaŭte, ŝi menciis: „Vi estas feliĉulo, ne okazis grava akcidento. Ĉio estas sur ĝusta loko!“

Jes, ankaŭ Job rimarkis tion kaj samtempe sentis agrablan rigidiĝon de sia virilo. Bedaŭrinde la belulino rapide malaperis, sed en tiu momento aliaj manoj moviĝis ĵus en tiu regiono sub la ventro de Job. „Saluton, Job“, li aŭdis, kaj ekkonis Aleta-n, kiu pli frue venis al la diskoteko. Ŝi vokis: „Ni sidas tie en la malantaŭo apud la eliro. Benard antaŭzorgeme rezervis du kromajn lokojn. Do venu tien. Ĝis baldaŭ!“ Kun tiuj vortoj ŝi rapide forkuris kaj Job devis daŭrigi sian taskon en la longa vico. Finfine li sukcese akiris du bierojn kaj unu papersaketon kun nuksoj. Nun li serĉis Ines-on, ne estis facile trovi ŝin en la kaosa konfuzaĵo de la diskoteko. Antaŭ la scenejo dancis kaj hopis la junuloj. Apud kolono staris Ines, ŝi tre ĝojis vidi lian novan amikon. „Kial vi tiel malfruas?“ ŝi plendis. Job respondis: „Pardonu, multaj homoj estis antaŭ mi, sed estu feliĉa, mi havas provianton“. Li fiere prezentis la bierojn kaj la papersaketon. Tiam li montris al la loko, kiun Benard okupis kaj diris: „Venu, Aleta kaj Benard jam atendas nin!“.

„Estis bona ideo, ke vi rezervis du lokojn“ dankis Job kaj prezentis sian kunloĝantaron al Aleta kaj Benard. Nun komenciĝis la komforta parto de la vespero. Ĉiu rilaksis kaj aŭskultis la muzikon. La biero estis bone fridigita kaj la papersaketo kun la nuksoj rapide perdis sian enhavon. „Ne estu tiom pigra! Dancu nun!“ proponis Ines, kaptis brakon de Job kaj tiris lin al la spaco antaŭ la podio. Ankaŭ Aleta kaj Benard partoprenis la gajan hopadon, ĉar tiajn konvulsiajn movojn oni neniam povas titoli „dancadon“.

Aliaj junuloj kunvenis kaj ekkaptis la kundanculojn per la manoj por turnigi ilin. Se pro tio unu kapturnige ŝanceliĝis, li estis tuj bremsata per alia, kaj tiel alternis la kundancanto. La celo de tiu agado ne nur estis simpla ŝanĝo de la kundancanto. Tre gravis, ke oni tuŝis la alian kaj, kiel kutime sur Ritamiaro, estis tuŝoj sur la tuta korpo, ŝajne neintence eĉ sur intimaj korporegionoj. Intertempe Ines dancis kun Benard kaj ankaŭ Job havis alian kundancintaron. Tamen li iomete ĵaluze observis sian amikaron. Li ekvidis, ke Benard ĉiam pli proksimiĝis al la korpo de Ines, li eĉ brakumis ŝin dum la dancado. Ines evidente ĝuis la aferon. Kion fari?

Job provis koncentriĝi je sia partnerino. Ŝi ne tute plaĉis al

li. Estis feliĉe, ke post nur kelkaj minutoj li ricevis la ŝancon daŭrigi la dancadon kun Aleta. Nun li ankaŭ havis agrablan kundancintinon kaj li tuj ĝustigis sian korpon tre proksime al ŝi. Tion ankaŭ Aleta ŝatis kaj brakumis lin. Ŝiaj manoj ne nur palpis liajn superajn korpopartojn. Job preskaŭ forgesis, ke Ines dancis apude. Subite li rigardis flanken kaj vidis ŝin en tre intima situacio. Benard kaj Ines ĝuis longan kison. Aleta ankaŭ vidis tion. Ŝi nur ridetis kaj puŝis Job refoje al la sidloko. Tie ili ambaŭ faris paŭzon. Ŝi rimarkis, ke Job ĵaluze reagis kaj karesis lian ŝultron por trankviligi lin.

„Vidu“, atentigis lin Aleta, „ili jam ĉesigis la dancadon.“ kaj Ines revenis kun Benard. Benard tuj sidiĝis apud Aleta kaj kisis ŝin. Ankaŭ Ines prenis lokon apud ŝia partnero, brakumis lin, fiksis liajn okulojn kaj demandis: „Kial vi estas tiel trista? Hodiaŭ estas ja amuztempo por ĉiuj.“ „Mi ne estas trista“, protestis Job, sed...“. „Li nur estas ĵaluza, ĉu ne?“ diris Aleta. „Por tio ne ekzistas kaŭzo“, opiniis Ines kaj aldonis: „Mi ja tute ne volas detrui la rilaton inter Benard kaj Aleta. Ne zorgu, Job, ne plu malgaju!“ Ŝi premetis sian korpon al Job kaj kaptis liajn manojn. „Ĉu mi jam rakontis, kion ni faris antaŭ la vizito de la diskoteko?“ ŝi demandis la rondon. „Ne, ne rakontu tion!“ petis Job, sed nun Aleta kaj Benard iĝis tre scivolemaj. „Kion vi faris, rakontu! Ni estas ja en amikeca rondo!“ emfazis Aleta kaj Ines ekridetis kaj tiklis Job en lia flanko.

Job ridetis honteme kaj Ines gaje informis la aliajn pri la intensa duŝado. Ŝi ne forlasis eĉ unu detalon. „Job estas tre lerta langumulo“, kaj ŝi denove ridetis kaj daŭrigis la raporton: „Li tiel bone lekis mian kavernon, ke mi preskaŭ svenis“. „Vere, ĉu vere Job estas majstro en buŝkoitado?“ demandis Aleta. „Tion li devas pruvi, kompreneble“, diris Benard, kiu ĝis nun estis tre sinretena. „Silentu, vi ne havas piĉon!“ enŝovis Aleta kaj aldonis: „Mi havas ideon. Job ankaŭ leku mian groton, kaj poste mi ĉion raportos al vi, Benard, kaj tiam vi ja povas plibonigi viajn kapablojn.“ Kaj Benard respondis: „Jes, mi volonte faros tion. La lernado ja neniam finiĝas.“

Job neniam antaŭe partoprenis en tia konversacio, en kiu oni tiel malkaŝe parolis pri seksaj aferoj. Li ne sciis kion diri,

kaj la aliaj el la rondo gaje daŭrigis la babiladon. „Ho, Job, kial vi ne parolas? Ĉu vi estas tro pruda?“ demandis Aleta. Tio helpis kaj Job kolektis sian kuraĝon kaj malfermis sian buŝon: „Ne, ne estas tiel, sed mi ankoraŭ ne tute alkutimiĝis al via malkaŝema pensmaniero. Mi hodiaŭ multe lernis kaj...” per tio li eĉ ridetis kaj preparis en sia kapo aldonon, pri kiu la rondo certe estus kontenta. Li daŭrigis: „Kaj hodiaŭ mi lernis, ke ne estas optimuma pozicio, leki virinon sub la duŝo genuanta sur la planko. Pli bone oni kuŝigu ŝin sur lanugan grandan mantukon apud la duŝo.” „Jes, vi pravas“, vokis Ines, „sed mi scias eĉ pli bonan metodon. Uzu la ‘Ĉielan Tronon’!“

Ĉiela Trono

„Kio estas tio?” demandis Job. „Estas ginekologa seĝo”, klarigis Benard kaj demandis: „Ĉu vi ne vidis nian ekzempleron, kiu estas instalita ĉi tie en la diskoteko apud la maldekstra muro?” Nun ankaŭ Job registris tion. Li miris, kial li ne pli frue vidis ĝin. La seĝo estis fiksita sur kolono, per kiu oni povis adaptigi la altecon por ke la uzanto, kiu staras antaŭ la seĝo, havu komfortan pozicion. „Sed la nomo ‘Ĉiela Trono’ rilatas al virino, sidanta sur ĝi por ĝui dorlotadon de viro.” komentis Aleta. „Tio ne estas ĝusta, vidu! Hodiaŭ sidas viro sur ĝi kaj anĝeloj staras antaŭe.” rimarkis Ines kaj vere, tri virinoj staris antaŭ la ‘Ĉiela Trono’ kaj zorgis pri viro, kiu tute nude sidis sur la seĝo. Fakte li ne sidis, li preskaŭ kuŝis, ĉar oni ŝanĝis la angulon de la apogilo por pli komforta pozo.

„Ho, nun mi komprenas kion ‘Ĉiela’ signifas”, intermetis Job, ĉar du de la tri virinoj diligente suĉis la kaĉon de tiu feliĉulo, unu post la alia. Kaj por fari la aferon pli interesa, ili kelkfoje haltigis la suĉadon kaj varie traktis la intertempe tre grandan lanĉon. Unu virino nur klakis ĝin per ŝiaj manoj. La alia komencis la melkadon. Kaj kion faris la tria? Evidente ŝi ne bone partoprenis. Ŝi nur observis la agadon de la aliaj kaj filmis aŭ fotografis la scenon. Tio ne ĝenis la viron. Ŝajnis, ke lia faluso ĝuste nun devus eksplodi. Sufiĉis nur milda tuŝo per unu fingropinto kaj granda spermĵeto forlasis la fonton kaj flugis rekte al la virino kun la kamerao, certe bona finalo por la filmeto. Job miris, ke nur malmultaj homoj observis tiun okazaĵon. Benard klarigis, ke sur Ritamiaro sekseco estas tute normala afero. Ne troviĝas prudaj homoj.

La kvar aktoroj zorgeme purigis la ‘Ĉielan Tronon’ kaj metis novan mantukon sur ĝin. La instalaĵo pretis por novaj aventuroj. „Job, eku nun. La seĝo estas denove libera”, vokis Aleta, sed Job ankoraŭ hezitis. „Ĉu vi vere estas preta?” li demandis ŝin. „Jes, sentu nur”, ŝi flustris, prenis lian dekstran manon kaj kondukis ĝin al ŝia pubo, ŝiaj gamboj estis etenditaj. Job tuj registris, ke ŝiaj vulvaj lipoj estis malsekaj. Ĉu ankaŭ li vere pretis? „Kion vi faros, Ines kaj Benard, kiam mi zorgos pri Aleta sur la ‘Ĉiela Trono’?” li demandis.

Benard trankviligis lin: „Ne zorgu, ni ne bezonas planon, vi rimarkos tion ĝustatempe.” Ankaŭ Ines kvietigis lin kaj karesis lian vangon. „Jen amoplana kiso de mi. Nia amo ja estas sufiĉe forta. Bonan lekadon!” Job ne plu povis retiriĝi. Li brakumis Aleta-n kaj iris kun ŝi al la ‘Ĉiela Trono’. Tie ŝi senvestigis sin kaj tute nude sidiĝis sur la komfortan seĝon. Job tuj komencis sian lekadon. Aleta bremsis lin. „Ne tiel rapide!” ŝi petis kaj proponis: „Unue masaĝu kaj kisu min. Elektu la gambojn, la ventron, la buŝon, sed ankoraŭ ne mian pubon!” Job petis pardonon kaj obeis. Li tre kareseme duontuŝis ŝian haŭton, li knedis ŝiajn femurojn kaj masaĝis ambaŭ piedojn. Poste li kisis ŝin sur la buŝo, la mamoj, kaj ankaŭ proksime de ŝia pubo. Aleta ĝuis tion kaj fermis la okulojn. Ŝi mallaŭte ĝemetis. Tio estis por Job la signo por pli intima ago. Li karesis ŝiajn pubharojn kaj tiam atingis la vulvajjn lipojn. „Nun vi tie kisu min!” elpetegis Aleta kaj Job kisis ŝin kaj sia lerta lango trovis la ĝustan vojon. „Jes, jes, daŭrigu tion!” murmuretis Aleta kaj Job gustumis la iom salan sukron, kiu ekhumidigis ŝiajn vulvajjn lipojn.

La aliaj homoj en la diskoteka halo daŭrigis siajn kutimajn aktivecojn. Ili dancis, ili trinkis, babilis kaj kelkfoje ankaŭ karesis unu la alian kaj dum tio ne priatentis la aktivan paron sur la ‘Ĉiela Trono’. Job koncentriĝis kaj sia lango diligente tuŝis ĉiun angulon de la vagina eniro. Jes, li bone faris tion, ĉar Aleta tre kontente ĝemis. Kion faris Ines kaj Benard? Job tute forgesis ilin kaj li unue eĉ ne rimarkis, ke du manoj ankaŭ karesis lian korpon. Estis Benard, kiu kaŭris en malkomforta pozicio antaŭ Job sur la planko ekmasaĝante kaj lekante lian kacon. Sed Job devis koncentriĝi je Aleta kaj provis ignori la karesadon de Benard. Post kelkaj minutoj tio ne plu eblis. Tute ekscitita li ne plu sin defendis kontraŭ la situacio, ke ankaŭ li estis objekto. Li komencis ĝui la midzadon de Benard. Tamen li daŭre traktis la pubon de Aleta. Li nun haltigis la langumadon kaj karesis ŝin per siaj fingroj. Tio ankaŭ plaĉis al ŝi kaj plaĉis al Job, ke Benard tre bone flutis. Estis la unua fojo, ke tion faris viro por li. Sed kion faris Ines?

Ŝi ankaŭ ne estis pigra. Ŝi surgenuis malantaŭ Job kaj amoplene karesis liajn sidvangojn. Ŝi lekis sian montrofingron

kaj enigis ĝin en lian anuson por plia stimulado kaj, ja, tion Job ne povis vidi, kun la alia mano ŝi melkis la virajon de Benard. Por la nekomforta pozicio ŝi bedaŭrinde ne povis leki ĝin. Estis vere grandioza amoplena kunlaboro kaj ĉiuj kvar junuloj montris brilantajn okulojn poste. Ili ĉiuj ĉirkaŭbrakis unu la alian. Benard kaj Ines ne rimarkis, ke ili dum tio ŝmiris la abundajn restaĵojn de spermo eĉ al la vizaĵoj de Aleta kaj Job.

Kunveno

Tiaj travivaĵoj mallongigis la nokton. Post matenmanĝo ĉiu estis ankoraŭ laca. Tamen hodiaŭ ne estis oportune resti en la lito. Je la deka horo okazis grava kunveno en la urbodomo. Ĉiuj loĝantoj de Ritamiaro kaj ĉiuj novalveninto ricevis inviton por tiu aranĝo. Ines devis labori kaj ne povis ĉeesti. Do, Job sole ekis. Li ja konis la vojon. En la granda salono de la urbodomo kolektiĝis ĉ. 200 homoj. Nur malmultaj estis novalvenintoj. Job trovis lokon en la antaŭa areo, kie li povis bone sekvi la programon.

La ĉefo de la buroo por enmigrado, S-ro Larsen, salutis la kunvenon kaj donis koncizan superrigardon pri gravaj novaĵoj. Krome li montris sian pretecon por akcepti demandojn de la novalvenintoj. Se eblas, li planis respondi tuj. Venis diversaj demandoj pri kontaktoj kun la ekstera mondo kaj la danĝeroj de malsanoj. Ankaŭ financaj temoj estis traktataj. Job kuraĝe demandis: „Kiel funkcias la ekonomio sur Ritamiaro? Mi lernis, ke ĉio estas senkosta. Ĉu ni ĉiuj profitas, ĉar la fondinto de tiu socio bone zorgas pri ni?”

S-ro Larsen ridete respondis: „Jes, vere, nia fondinto bone zorgis por ni, sed intertempe estas la loĝantaro de nia insulo mem, kiu mastrumas nian vivon. Ĉiu ja devas labori, eĉ se nur 5 horojn tage, sed oni ne ricevas direktan salajron. La profito de nia laboro estas la fonto por nia riĉeco. Ĝi estas efektive investita por nia estonteco.” Job dankis por tiuj klarigoj, tamen li ne estis tute kontenta kaj denove demandis, ĉi-foje ĉar li miris, ke ĉiu devas labori por mastrumi profiton sen ricevi propran salajron. „Tiu ja ne estas la vero”, respondis S-ro Larsen. „Ĉiu ricevas parton de sia salajro, kiu estas ĝirata al konto en la ekstera mondo. Ĉiu rajtas forpreni la monon, sed li ĉi tie ja ne povas uzi ĝin. La mono de la konto nur taŭgas por fari ekz. vojaĝojn. Alia parto de la salajro estas aŭtomate rezervata por la pensiona fonduso. Ni ĉiuj ja iam maljuniĝas, kaj ni devas zorgi pri nia vivo, se ni ne volas aŭ povas vivi sur Ritamiaro. Kaj estas alia efiko, kiu plibonigas la sintenon al la laboro. Estas la punktoj. Ĉiu ricevas punktojn depende de sia salajro. Tiujn punktojn

oni kolektas. Ili influas la politikajn rajtojn. Se oni volas kundecidi ekz. en tiu kunveno, oni devas havi sufiĉajn punktojn. Tio helpas por la reputacio.”

Tio estis interesaj informoj por Job. Li nun iom pli bone komprenis la sistemon. Li ankaŭ lernis, ke sur la insulo troviĝas riĉaj tertrezoroj, en la okcidenta parto de la montoj. Ankaŭ eta industria produktado ekzistas sur Ritamiaro. En du haloj oni produktas tre valorajn aparatojn por medicina tekniko. Alia fonto por salajro estas la dezajno de softvaroj. La tuta insulo estas sendependa rilate al la energio. Sufiĉas la geoterma energio, la ventelektrigo kaj tre sekreta reaktoro, kiu verŝajne produktas senliman energion per nuklea fuzio. Pro la abunda energio la registaro de la insulo povis instaligi tre sekuran ŝirmon, kiu ĉirkaŭas la tutan insulon. Tio funkcias sur la maro kaj ankaŭ en la aero super la insulo. Do oni neniam povas senkontrole invadi Ritamiaron. Ankaŭ rilate al la nutraĵo Ritamiaro estas sendependa. En la orienta parto etendiĝas grandaj kampoj kaj multaj varmkulturejoj produktas preskaŭ ĉion. Nur malmultajn varojn oni importas el la ekstera mondo.

Je la fino de la kunveno S-ro Larsen traktis la temon pri la sekureco. Dum la lastaj semajnoj okazis kelkaj tre danĝeraj atakoj de ekstremaj prudaj malamikoj de la insulo. Sed la sekura ŝirmo bone preventis ĝin. S-ro Larsen emfazis, ke ĉiu loĝanto de Ritamiaro estu atenta kaj lojala. „La aktuala politiko restas kiel kutime.” li klarigis kaj finis per la jenaj vortoj: „Nur se rilate al la ekstera mondo ni komplete kaŝas nin, ni havos la ŝancon konservi nian malkaŝeman vivmanieron ĉi tie!”

Job tre enpensiĝeme paŝis hejmen. Li nun pli bone komprenis la situacion sur la insulo, kvankam restis multaj aliaj demandoj. Tiujn li ja povus solvi kun siaj novaj amikoj.

Libera tago

„Bonan matenon, kara! Ĉu vi bone dormis?“ demandis Ines, kiu intertempe okupis la liton apud Job. Ŝi hodiaŭ havis tre bonan humoron, ĉar ŝi ne devis iri al la laborejo. Do, ŝi povis pasigi la tutan tagon kun Job, kiu ankoraŭ iomete dormege kaŝis sin en la lito sub granda tuko. Ines ĵetis kusenon kontraŭ lin, kaj li nun tute vekigis. Li saltis al Ines sur ŝian liton kaj komencis tikladon.

Incitis lin laodoro de ŝia korpo, ŝi ja ankoraŭ ne lavis sin. „Hodiaŭ ne iru al la duŝo!“ li proponis kaj pensis pri novaj amoraĵoj. „Ne, ne, ni kune iru tien!“ Ines gaje respondis kaj tie komenciĝis denove ne nur batalo kun sapo, sed ankaŭ nova karesado. Job tiom ekscitiĝis, ke li ne povis kaŝi sian erektiĝon.

Li vere emis ĝuste sekskuniĝi kun Ines. Tiu deziro bedaŭrinde ne plenumiĝis. Ines decidite rifuzis tion kaj humorplene rimarkigis: „Estas tro frue, kara. Atendu ĝis nia edziĝfestoj!“ Job ne komplete komprenis ŝin, sed li memoris la informan prezentadon el la kvaranteno. Tiam li ja lernis, ke „Neniu homo rajtas sekskuniĝi kun alia, krom se li aŭ ŝi estas edzo aŭ edzino.“ Kial li ne traktis tiun temon sur la pasinta kunveno? Sed nun li devis reteni sin. Poste li volis diskuti la aferon plu. „Ĉu vi forgesis ĉion?“ demandis Ines kaj kaptis lian malgrandan kacon. „Jes, mi forgesis“, ŝercis Job kaj postulis de ŝi: „Vi devas instrui min denove!“

Post la frotado ili revenis al la lito kaj daŭrigis la karesadon. Intertempe lia kaco denove fieris kaj Ines dorlotis ĝin. Ŝi kaptis ĝin per du manoj, formis rondan truon kaj ordonis, ke Job ekstaru antaŭ la lito. Tiam li devis movi sin per sia tuta korpo kaj fiki ŝian manfaritan truon. El ŝia buŝo ŝi prenis salivon kaj ŝmiris ĝin sur la manoj. Post tri aŭ kvar puŝoj ŝi malgrandigis la truon. Job movis sian korpon ĉiam pli forte ĝis longa ŝprucaĵo pafis sur la mamojn kaj la ventron de Ines, kiu ĝojis pri tia abunda matena donaco. „Koran dankon! Nun estas via vico, sed unue mi iom lavas min“, ŝi flustris kaj kuris al la duŝejo. Tuj ŝi revenis kaj etendis siajn gambojn por ke Job povu komforte buŝkoiti kun ŝi. „Ĉu tio vere necesas?“ li mokis ŝin.

„Mi ja havas grandan malsaton. Eventuale vi ja povis alporti varmegan kafon kaj bongustajn bulkojn kun freŝe kuiritajn ovojn“. Sed Ines insistis, ke Job nun aktivus, kaj tiris lian kapon kontraŭ ŝian truon. „Faru la samon kiel hieraŭ kun Aleta sur la `Ĉiela Trono` , ŝi postulis, kaj Job klopodis doni sian plej bonan parton. Post kelkaj minutoj li plifortigis la langumadon kaj sentis sin pli bone. Jes li povas fieri, ke la virinoj tiom ŝatas lian lerton, li pensas, kaj fluis nova suko el la fendo de Ines, ĝi bongustis, estis alia gusto, ne tiel sala kiel ĉe Aleta. Li aŭdis ĝemeton de Ines kaj denove fieris kaj, en tiu situacio tio ankaŭ gravis, lia kaĉo denove forte rigidiĝis. Post kelkaj minutoj Ines atingis la klimakson kaj tute kontente ĵetis sin kontraŭ Job kaj ĉirkaŭbrakis lin.

Neatendite la amanta paro aŭdis, ke iu vokis: „Bone farita!“ Estis Freja, kiuj ankaŭ loĝis en tiu ĉambro. Ŝi estis restanta la tutan tempon en sia lito, sen movoj, sub la tuko, subite aperis kaj ne plu silentis. „Kiam via Job povas leki ankaŭ min, Ines?“ ŝi demandis. Ŝi pozis nun antaŭ sia lito kaj Job povis admiri ŝian mirege belan korpon, kiu montriĝis en plena nudeco. Unue Job iom ektimis, sed tuj poste li ĝojis, ĉar jam denove virino deziras lin. Per „Pardonu min, mi bezonas paŭzon“, li fuĝis al la banĉambro.

Ines fanfaronis: „Job estas mia. Estas tre malfacile konvinki min lasi lin al aliaj virinoj. Krome mi tiam ja ne scias, kiu povas dorloti min. Vi ja ne havas amikon, ĉu ne?“ Freja konstatis, ke ŝi ne havas amrilaton kun viro. Tamen ŝi donis surprizan ideon. „Ni ne bezonas alian viron. Mi povus ja buŝkoiti kun vi. Antentu, mi ankaŭ estas lerta langumulo!“ Ines ridetis kaj respondis: „Eventuale ni ja kunvenu post kelkaj tagoj. Lasu min unue paroli kun Job!“ Freja komprenis tion kaj adiaŭis. Hodiaŭ ŝi atingos sian laborejon iom malfrue ol kutime ĉar ŝi ja ĉeestis amoran epizodon, prezentita de tre interesa kunloĝanta paro.

Je la fino de la matenmanĝo Ines kaj Job priparolis la planojn por la hodiaŭa libera tago. „Mi ŝatus migradon tra la montaj arbaroj,“ Ines proponis. Job konsentis kaj ili tuj preparis etan sakon kun provizo. Verŝajne ili bezonus kelkajn horojn kaj en la sovaĝejo oni ja ne trovas restoracion. Job ĝojis, ke li dum tio certe povus longe konversacii kun Ines. Li

havis ja multajn demandojn. „Ĉu vi pretas?“ demandis Ines. Job kaptis sian ĉapon kaj surŝultrigis la dorsosakon, kaj ili ambaŭ man-en-mane startis. La suno brilis, sed ili atingis baldaŭ arbaron kun ombraj padoj. Ines tre ĝojis ĉar ŝi longe ne promenis tra arbaro. Kaj Job ŝatis la abundan flaŭron kun multaj por li nekonataj plantoj. Bedaŭrinde ankaŭ Ines ne konis ilin. Ŝi honeste konfesis, ke ĝis nun ŝi tiel ne interesiĝis pri botaniko. „Ne ĉagrenu, kara“, ŝi pardonpetis kaj puŝis sian korpon al Job kaj altire flustris: „Tamen biologio estas mia plej ŝatata fako, speciale la biologio de la vira korpo!“

Post du horoj estis tempo por paŭzo. Sub granda fago ili trovis bonan ombroplenan lokon kun ligna benko. Eĉ eta tablo invitis ilin. Do, ili povis fari piknikon kaj Job komencis la konversacion kun tiu demando: „Ĉu vi povas klarigi al mi la regulon, ke neniu homo rajtas sekskuniĝi kun alia, krom se li aŭ ŝi estas edzo aŭ edzino?“ Ines miris kaj respondis: „Estas tre bona regulo. Ĉi tie sur Ritamiaro ĉiu homo respektas ĝin. Sekskuniĝo estas tre intima agado. Tio tuŝas ne nur la korpon, sed ankaŭ la animon. Tial homo portas grandan respondecon por la partnero. Geedzeco estas tre bona invento. Geedza paro promesas fidelecon unu al la alia. Tial indas, ke sekskuniĝo nur estas permesata por geedza paro.“

Job ne tute konsentis, kaj plendis: „Vi ja pravas, Ines, sed ne estas facila afero reteni sin“. „Absurdaĵo! Vi ja rajtas kontentigi vian seksorganon per multaj aliaj metodoj“, respondis Ines kaj ridete aldonis: „Ĉu ni nun ...?“ Job kontraŭis: „Estu serioza kaj ne ŝercu. Mi vere volas sincere paroli kun vi.“ Ines trankviligis lin: „Ja, Job, mi tre ŝatas vian sincerecon. Postmorgaŭ vi povos partopreni edziĝfeston. Estas mia amikino Elena, kiu edziniĝos kun Yari. Mi ricevis inviton kaj rajtas kunpreni du aliajn homojn. Ĉu vi ŝciis, ke ili atendis pli ol du jarojn?“ Job ankoraŭ ne sciis, ke sur Ritamiaro antaŭ edziĝfestoj la paro devas atendi minimume unu jaron. Tio signifis, ke estas minimume unu jaro atendotempo inter la gefianĉiĝo kaj la geedziĝo. Dum tiu tempo neniam estas sekskuniĝo. „Terure!“, li ĝemis kaj humurplene aldonis: „Kaj mi pensis, ke mi povas edziĝi al vi venontan semajnon“. „Ĉu vere?“ Ines entuziasme reagis: „Se

vi vere amas min, Job, ne estas malfacile atendi. Ĉu morgaŭ ni publikigu nian gefianĉigon?" Sed Job bremsis: „Ho atendu, mi estis hodiaŭ eventuale tro rapida. Mi ja vivas sur Ritamiaro ĝis nun nur por kelkaj tagoj, mi vere estis tro rapide. Kredu min, mi bone sentas mian amon por vi, kara!”

Ines ŝatis tian konfeson, ŝi replikis: „Se tio veras, ni ja devas pli longe paroli. Ĉu vere vi povus esti mia kunulo por la tuta vivo? Kiom granda vi estas?” Job ektimis, la lasta demando estis surprizo. „Kial la korpograndeco gravas?” li pensis. Tiam li vidis klare, kion ŝi opiniis. Jam dekomence li estis registrinta, ke ŝi superis lin per du aŭ tri centimetroj. Tion ne ĝenis lin, li sciis, ke en la plimulto de la rilatoj inter paroj, la viro ĉiam estas pli granda ol la virino. Li riskis respondi: „Mi havas 184 centimetrojn, kaj vi?”

„Mi 186, do, estas nur du centimetroj. Ĉu tio ne frapis viajn okulojn?”, ŝi mokante replikis kaj aldonis: „Por mi ne estas problemo. Mi ja ĉiam serĉis viron, kiu estas pli malgranda ol mi. Se la virino ĉiam nur elektus pli grandan viron, la grandeco de la infanoj certe devas kreski kaj, se homo estas tro longa, li nepre ricevos problemojn kun la spino.” Job interrompis ŝin: „Jes, kara, vi pravas. Kaj se mia virino superas min per la giganta diferenco de du centimetroj, mi ne devas tiom malalte kliniĝi por suĉi ŝian piĉon.” „Restu serioza kaj ne ĉiam pensu pri tiaj aferoj!”, plendis Ines. Tamen ŝi ĝojis, ke tiu temo ne kaŭzus problemojn.

Edziĝfesto

„Freja, ĉu vi ankaŭ partoprenos la edziĝfeston de Elena kaj Yari? Ĝi okazos morgaŭ.“ demandis Ines. „Ne, mi ne estis invitata, kaj mi ankaŭ ne konas ilin. Krome mi ne havas donacon.“ respondis Freja kaj Ines klarigis: „Tio ne gravas, mi rajtas kunpreni du homojn, kompreneble unu estas mia Job, kaj tiu ankaŭ ne konas ilin. Kaj sur Ritamiaro estas kutimo, ke neniu kunportas donacojn. Estas nur devo porti brunajn festoĉemizojn. La gefianĉoj estos vestitaj per orkoloraj ĉemizoj kaj la du nuptoatestantoj portos arĝentkolorajn.“ Freja ĝojis, ĉar ŝi neniam antaŭe partoprenis edziĝfeston sur Ritamiaro kaj, tion oni ankaŭ povas kompreni, tiam ŝi povus iomete pli dense alproksimiĝi al Job.

Je la deka horo matene la tridek gastoj kunvenis en la urbocentro kaj enbusiĝis por veturo al la haveno. Laste eniris la geedza paro kaj ĉiuj aplaŭdis. Dum la busveturado la etoso estis ege agrabla. Ĉiu antaŭĝojis la venontan ŝipveturadon. Job sentis sin kiel en granda familio. Ĉiu varme akceptis lin. Krome li ricevis multajn vizitojn. Por novalveninto estas vere bona ideo partopreni edziĝfeston.

Alveninte la okcidentan parton de la insulo la tuta grupo elbusiĝis kaj piediris mallongan vojon al la haveno. Apud la kajo estis instalita malgranda budo kun podio sur kiu ludis laŭta muzikbendo kaj ĉiu povis malstreĉiĝi de la busveturado per gaja hopado laŭ la ritmo de la muziko. La ŝipo estis sufiĉe granda por la festogrupo, ĝi havis du ferdekojn. Sur la supra ferdeko staris eĉ kelkaj kuŝsofoj por sunbano. La subferdeko disponis pri granda salono kun podio, bufedo kaj spaco por dancado. Multaj komfortaj seĝoj invitis la pasaĝerojn al ripozo. En unu angulo troviĝis granda matraco, kovrita per bela tuko, sur kiu kuŝis multaj buntaj kusenoj. La gefianĉoj iris tra la tuta ŝipo kaj iom post iom sukcese kontaktis ĉiun gaston por akcepti gratulojn kaj bondezirojn. Memkompreneble tiuj mallongaj kontaktoj ĉiam komenciĝis per la kutima salutmaniero. Kiom da kacoj ili hodiaŭ tuŝis! Kiom da vulvaj lipoj estis hodiaŭ karesataj! Vere, tio estis granda defio por la gefianĉoj.

La gastoj kolektiĝis en apartaj grupoj. Kelkaj gaje kantis,

aliaj babiladis, kaj unu grupo preparis etan skeĉon por prezentado dum la vespero. La ŝipo ĉirkaŭveturis la tutan insulon kaj ĵetis la ankron apud sablobenko. Tie multaj gastoj saltis nude en la varman akvon kaj naĝis. Ankaŭ Ines kun Job kaj Freja faris tion. Ili vere ĝuis la ekskurson kaj ĉi tie en la oceano sub blua ĉielo petole plaŭdis en la akvo kiel infanoj. Job subakviĝis kaj eknaĝis sub la du virinoj. Estis klara akvo kaj la nudaj korpoj de la belulinoj estis bone videblaj. Ines ekvidis la ranulon kaj ankaŭ subakviĝis. Ambaŭ rapidiĝis, ĉar la aero en la pulmoj malaperis kaj ili preskaŭ samtempe emerĝis rekte apud Freja. Speciale Job profitis de tiu atako kaj intense tuŝis ŝian korpon.

Freja ne restis neaktiva. Ŝi tuj sin defendis per decida boksado ne nur kontraŭ la ventro de Job. Ŝi eĉ trafis lian kacon. De malantaŭe Ines ĉirkaŭbrakis Freja-n kaj puŝis ŝin sub la akvo. Job helpis, sed post minuto li kompate kaptis ŝin kaj subtenis ŝin dum la surakviĝado. Ĉiuj tri ĉirkaŭbrakante vadis el la akvo kaj lasis sin fali sur la malsekan sandbenkon. Tie daŭris la petola tiklado. Nun iliaj korpoj estis tute kovritaj per malsekaj sableroj.

Ili grimpis sur la ŝipo, kaj kolektiĝis sub la duŝo. Ines trovis la mantukojn kaj unu sekigis la alian per intensa frotado. En la supra ferdeko ili kuŝiĝis sub sunŝirmilo kune sur granda tuko. La ŝipaj motoroj intertempe denove laboris. Kuŝante sur la tuko oni bone sentis la vibradon kaj Job estis feliĉa. Je ĉiu flanko kuŝis virino apud li. Tiuj du virinoj samtempe karesis lin kaj li tute ne sciis kion fari. „Ne moviĝu, Job! Ni faros ĉion“, flustris Ines kaj tiam ŝi genuiĝis apud Job. Freja faris la samon kaj ambaŭ virinoj alterne masaĝis la penison de Job. Dum tio ili kisis unu la alian.

Post kelkaj minutoj ili kisis ankaŭ la kacon de Job. Li intertempe malfermis siajn okulojn kaj montris sian voluptemon per mallaŭtaj ĝemoj. Li provis eksidi, sed la du anĝelinoj ne permesis tion. Ili pli intence flutis kaj melkis lin. Ines ŝanĝis sian pozicion kaj tuŝis kun sia vulvo la kapon de Job. Do, li nun ankaŭ rajtis kunludi per sia lango. „Tion mi ankaŭ volas!“ vokis Freja kaj anstataŭis ŝian kunludantaron. Tio estis sukcesa plenumiĝo de ŝiaj deziroj. La lerta lango de Job laboris en ŝia nesto. Pro ekscito ŝi kvikis kun alta voĉo kaj

tiam Ines ektimis. „Ĉu ĉio estas en ordo? Ĉu li dolorigis vin?“ ŝi demandis. Sed Ines postulis nur pluan langumadon.

Job preskaŭ ne povis spiri, li pensis, ke pli bone estus ŝanĝi sian pozicion. Bedaŭrinde amoro sur tuko ja ne estas tiel komforta kiel sur la 'Ĉiela Trono'. Li kuŝigis Freja-n tiel, ke li bone povus atingi ŝian vulvon kaj daŭrigis dorloti ŝin. Li ankaŭ uzis siajn fingrojn kaj post kelka tempo Freja feliĉe orgasmis. Ines kisis ŝin kaj samtempe zorgis pri Job. Lia rigida peniso estis preta por la ŝprucado. Ines estis la unua, kiu rimarkis tion. Lerte ŝi glutis la plimulton kaj tuj kisis Freja-n, kiu nun kliniĝis. Ŝi kisis la bravan ŝpruculon kaj denove Ines-on. Poste ili triope flankon ĉe flanke kuŝis sur la tuko. La manoj malrapide karesis la najbarajn membrojn.

Aŭdiĝis laŭta sonoro. Tiu signalo signifis, ke en la subferdeko estus la diversaj prezentaĵoj. Ĉiuj tie kolektiĝis. La seĝoj estis rapide okupataj, kelkaj gastoj devis stari aŭ sidiĝi sur la apogilo de okupita seĝo. Ankaŭ Job ne ricevis lokon. Ines kaj Freja sukcese kune sidis sur unu seĝo. „Mi bezonas trinkaĵon“, menciis Job kaj rapidis al la bufedo. Ankaŭ de tie oni povis spekti la prezentaĵojn kaj krome ĉe la bufedo estis iom pli trankvila loko. Job trovis sian bieron kaj ankaŭ kelkajn bongustajn manĝetojn. Neatendite li sentis salutan mantuŝon inter siaj gamboj. Estis Benard kun alia viro, kiu ankaŭ fuĝis al la bufedo por preni trinkaĵon. „Ĉu vi ĉiam malsatas, Job?“ li ŝercis kaj prezentis lian konatulon al Job: „Tio estas Branko, li ankaŭ estas ĵurnalisto kiel vi.“ „Je via sano“, tostis Branko kaj levis sian bieron.

La tri viroj bone konversaciis kaj Branko demandis: „Job, ĉu vi emos morgaŭ viziti nian redakcejon? Ni tie estas nur du homoj. Ni povos bone babili pri fakaj aferoj.“ Job dankis por tiu invito. Li tute forgesis, ke li ja vojaĝis al Ritamiaro por skribi raporton. „Reiru ni al la virinoj“, li diris kaj Benard miris: „Vi nur mallonge estas sur nia insulo kaj vi jam fanfaronas pri virinoj. Mi havas nur unu!“ „Kie ŝi estas?“ demandis Job kaj ili ekis por serĉi ŝin. Ankaŭ Branko kunvenis. Finfine ili trovis Aleta-n sidanta sur la apogilo de okupita seĝo, kie sidis Ines kaj Freja.

Kuniĝis nun grupo el ses homoj kaj la viroj devis stari. Sur

la podio kolektiĝis eta ĥoro. La gefianĉoj kuŝiĝis sur la grandan buntan tukon, kiu etendiĝis sur la matraco. La nuptoatestantoj disdonis etajn slipojn kun kantoteksto kaj gvidata per la ĥoro ĉiu kunkantis por la gefianĉoj. Aleta mallaŭte klarigis al Job: „Ili ĝis nun ankoraŭ ne estas geedza paro. Daŭras nur kelkajn minutojn aŭ horon, kiu scias?” Job ne komprenis kaj demandis: „Kion signifas tio? Mi pensis, ke ili jam estas geedza paro.” „Vi devas nur iomete atendi”, komentis Ines kaj aldonis: „Ili estos geedza paro, kiam ĉiu vidas, ke ili sekse interagas.” „Ĉu publika sekskuniĝo?” Job skeptike demandis. „Jes, povas esti, eventuale ili nur buŝkoitas, aŭ simple kisas kaj karesas unu la alian. Kompreneble ili devas esti tute nudaj.” klarigis Ines. Kaj Freja aldonis: „Tio estas ja normala afero. Sur Ritamiaro fikado nur estas permesata por geedza paro. Kaj ĉiu sekskuniĝo devas okazi publike. Tial geedza paro ja ankaŭ ne rajtas loĝi sole, ĉiam ili devas havi minimume du kromajn kunloĝantojn.” Ines ridetis kaj brakumis Job. „Nun, kara, ĉu estis bona ideo partopreni geedziĝfeston?”

Job ne plu povis koncentriĝi. En lia cerbo sennombraj pensoj ekaperis. Li ekkonis, ke tio ne estis ludo. Estis la reala vivo sur Ritamiaro. Dum la venontaj tagoj okazus verŝajne multaj kromaj paroligaj rondoj kun Ines. Intertempe la prezentaĵoj finiĝis. La lumo iomete malheliĝis, kaj aŭdiĝis teneraj sonoj kaj bela klasika muziko. Ĉiuj gastoj nun nur mallaŭte babilis. Multaj sidis trankvile sur la seĝoj aŭ kaŭris sur la planko. La ŝipestro ordonis haltigon de la motoroj kaj ankris la ŝipon. Ĉu estus paŭzo? Tute ne. Sur unu seĝo juna paro komencis kisadon kaj karesadon. Kaj aliaj gastoj ankaŭ faris tion. Ĉie oni vidis amantajn parojn. Kelkaj preferis grupajn aventurojn, sed nenia sekskuniĝo okazis. Nenia peniso penetris iun vaginon aŭ anuson. Tio ja nur estis permesata por geedza paro. Kaj sur la bunta tuko la fianĉo senvestigis sian fianĉinon. Li karesis kaj kisis ŝin. La ĉeestaj gastoj ne ĝenis. Ili ja grandparte aktivis mem en amoraĵ agoj. Tre singardeme ili daŭrigis la karesadon aŭ kisadon aŭ midzadon aŭ...

La okazaĵoj sur la granda matraco estis pli gravaj. La fianĉino amoplene tuŝis la penison de sia fianĉo. Tion ŝi ja

multfoje faris dum minimume unu jaro. Ŝi lekis kaj suĉis ĝis la amorilo preskaŭ krevis. Estis la ĝusta tempo. Ŝia amanto kuŝis sur la dorso kaj ŝi rajdis sur lia faluso. Neniu en la salono riskis jam nun aplaŭdi. Preskaŭ ĉiu gasto retenis la spiron. Ŝi tre singardeme levis kaj mallevis sian korpon. Post kelkaj puŝoj ŝi metis sian korpon tiel alte, ke la stalagmito nur kun la glano tuŝis ŝiajn pubajn lipojn. Tiam la fianĉo iĝis pli aktiva, levis sian pelvon kaj forte enŝovis kaj retiris sian stangon. Ŝiaj belaj mamoj gaje saltetis kaj tiu akrobataĵo daŭris kelkajn minutojn. Sekvis ŝanĝo de la pozicio. La fianĉo kuŝigis ŝian amantinon sur ŝia dorso kaj penetris de supre, tre singardeme, iom pli rapide, tien kaj reen, kaj denove tre malrapide kaj finfine li restis kuŝanta sur ŝi, kicante kaj brakumante ŝin. Poste okazis granda aplaŭdo en la salono kaj la geedza paro sin vestis denove kun la oraj ĉemizoj.

Planoj

Lace kaj malrapide Job kaj Ina kune kun Freja iris hejmen. Estis vere bona festo. Ili ĝuis mem grandajn amorajn aventurojn. Job nun pli klare komprenis la vivon sur Ritamiaro. Tamen restis multaj demandoj, sed irante hejmen kun du belaj virinoj li ne volis plu konversacii. Li preferis brakumi kaj karesi ilin kaj ĝuis la intimecan kunestadon. „Ni nun iru al niaj litoj, morgaŭ matene estu nova tago kaj mi ĝojos pri la konversacio kun vi“, li diris al Ines kaj kisis ŝin. Freja ankaŭ salutis: „Bonan nokton, mi ĝojus, se baldaŭ estus la tago, kiam vi, Job, plej bone kune kun Ines dorlotus min sur la ‘Ĉiela Trono’. Mi sopiras al viaj langoj.“ Job ridetis kaj kisis ankaŭ ŝin.

La sekvan tagon Job vizitis la redaktejon de Branko. Tie ankaŭ ĉeestis Til Schneider, la ĉefredaktisto de la gazeto ‘Sekreta Insulo’. Tiu gazeto aperis monate sur la insula reto. Vivis ja nur ĉirkaŭ mil homoj sur Ritamiaro, tial papera eldono ne indus. Estis vere nur malgranda buroo kun tri labortabloj. Ĉiuj muroj estis kaŝitaj malantaŭ grandaj regaloj. „Ni ja bezonas plifortiĝon. Ĉu vi volas kunlabori, Job?“ demandis Til. Job klarigis, ke li nur por entute ses semajnoj rajtas esti sur la insulo. Poste li devus reveturi hejmen kaj finprepari ampleksan raporton pri Ritamiaro. Li aldonis: „Intertempe mi ne plu certas, ĉu mi eĉ ankoraŭ volas finprepari raporton. Kaj tra mia cerbo jam flugis novaj ideoj. Ĉu mi havas la ŝancon resti sur la insulo kaj vivi ĉi tie?“ „Verŝajne vi enamiĝis! Tio povas baldaŭ finiĝi“, opiniis Branko kaj ridetis. „Jes, vi pravas, sed mi ankaŭ enamiĝis al la tuta insulo“, respondis Job. Li lernis, ke ekzistas altaj hurdoj por la enmigrado. Bone edukitaj homoj, speciale junaj viroj, ĉiam havas realan ŝancon. Indas iri al la buroo por enmigrado. Tie oni devas enmanigi sian peton. Se ĝi estus akceptita, sekvus multaj malfacilaj ekzamenoj.

La plej pezaj ekzamenoj verŝajne okazus pro aliaj kaŭzoj. Restis ja multaj demandoj, kiuj ĝis nun ankoraŭ ne estis responditaj por Job: Kiel reagus la redakcio? Tre verŝajne ili postulus la repagon de la enspezoj. Kion pensus Ines? Ĉu unu jaro atendotempo estus eltenebla por li? Kiom da infanoj

dezirus ŝi? Ĉu sekskuniĝo en publiko ne bremsus la volupton?
Kun kiuj aliaj oni loĝus en sama domo? Ĉu ekestus ĵaluzo? Ĉu
post geedziĝo ankaŭ eblus amoraj rilatoj al Aleta kaj Freja kaj
eventuale eĉ al aliaj?

... Fino ...